

[Aksel Larsen.]

maa maaske have Lov til at nævne det konkrete Tilfælde, som fik Socialministeren til paa Initiativ af Mikkel Christensen at indføre disse nye Bestemmelser i § 5. (*Socialministeren*: Jeg har overhovedet aldrig talt med ham om det). Socialministeren vil fortælle, at han aldrig i sit Liv har talt med Mikkel Christensen. (*Socialministeren*: Jeg sagde: om det). Maa jeg sige, at jeg skænker ikke denne Erklæring Tiltro. Det var umiddelbart efter, at Sygekassen „Fremtiden“s Bestyrelse havde bestemt at ville afløse Generalforsamlingen med et Repræsentantskab med den Motivering, at ingen Sal i København kunde rumme Sygekassens Medlemmer, og hvad man ellers kunde finde paa at fortælle. Nu er der det at sige, at der har vist aldrig til Generalforsamlingen i Sygekassen været mere end 1.000 Medlemmer, saa Faren for Mangel paa Plads var ikke saa øjensynlig, og Forslaget blev nedstemt af Medlemmerne paa en saadan Maade, at Bestyrelsen blev klar over, at det ikke kunde nytte at komme igen med det. Umiddelbart efter dette kom Socialministeren med dette Forslag, og saa mener jeg, at saa nytter det ikke noget at komme og ville have os til at tro, at det beror paa rene Tilfældigheder, eller at der ikke er en vis indre Aarsagssammenhæng mellem disse to Ting.

Det bestemmes i denne Paragraf, at alle Sygekasser med over 5.000 Medlemmer skal have et Repræsentantskab, og Sygekasser med under 5.000 Medlemmer kan bestemme, at de vil have et Repræsentantskab, eller det kan paalægges dem af Sygekassedirektøren, at de skal indføre et Repræsentantskab, der skal vælges paa en Maade, hvorfor der ikke gives Retningslinier her, og som skal bestaa af mindst 25, højst 100 Medlemmer plus Sygekassens Bestyrelse, der er saa at sige fødte Medlemmer af dette Repræsentantskab og i Kraft heraf i Stand til at sikre, at et ellers tvivlsomt Flertal i Repræsentantskabet for den herskende Retning, for Sygekassernes Vedkommende Socialdemokratiet, bliver fæstnet, saa der ikke er nogen vaklende Majoritet. Vi kender Systemet fra Fagforbundenes Kongresser; det har bestaaet sin Prøve, og det er ikke nogen Tilfældighed, at det er kommet ind her. Det er Udtryk for, at et Parti, som ser sin Indflydelse svinde, som er bange for, at Oppositionen mod dets sociale Politik skal blive for stærk, og navnlig frygter for, at de Tendenser skal blive for stærke, der har været hos Sygekassemedlemmerne i København til at forlange Reformen i den sociale

Lovgivning, som afgørende bryder med Socialdemokratiets politiske og moralske Synspunkter — at et saadant Parti nu forsøger at gardere sig ved at benytte sig af det Flertal, man raader over i Rigsdagen til at indføre Bestemmelser, som ikke er i Sygekassernes Interesse.

Dette er en Omstændighed, som absolut faar os til at gaa imod det foreliggende Lovforslag. Det er aldeles udelukket, at vi kan være med til at stemme for en Lov, som forpligter Folk til at staa i Sygekasse, men vil fratage Sygekassernes Medlemmer — for det er det, det i Realiteten gaar ud paa — Bestemmesretten over Sygekassernes Anliggender.

Saa er der endnu et Par Punkter, der kan nævnes, f. Eks. de Begrænsninger, der er fastsat for Retten til at faa Aldersrente, hvor man altsaa nok kender til at paalægge Folk Pligter, forlanger, at de skal være forsikrede, ellers har de ikke Ret til at faa Aldersrente, men ikke gør denne Ret til en ubetinget Ret, gør den afhængig af, at man ikke indenfor 5 eller 10 Aar har været i Konflikt med Myndighederne og lignende Ting. Jeg kan ikke indse, hvorfor det skulde gøre et Menneske mindre værdigt til at faa Aldersrente, naar han eller hun bliver gammel, at man paa Grund af Fattigdom eller af andre Aarsager har haft et Udestaaende med Myndighederne. Jeg vil gerne have en Forklaring paa, hvorledes det kan være stemmende med det Syn paa den Slags Ting, der en Gang var Socialdemokratiets, at man af saadanne Grunde skal dømmes ringere, skal have Pligt til stadig at betale, men ikke Ret til at nyde.

Og det samme gælder Aftrapningen af Aldersrenten, som ogsaa hvilede paa reaktionære Principper, Bestemmelsen om, at hvis Folk vil vente i længere Tid, saa vil de faa mere i Aldersrente. Det gælder om at faa Folk til at vente saa længe som muligt, altsaa faa Bidragspligten til at vedvare saa længe som muligt, men befri det offentlige for Udgifter saa længe som muligt.

Det er disse Ting, som er Hovedaarsagen til, at det kommunistiske Parti ikke ser sig i Stand til at give dette Lovforslag sin Stemme, fordi vi altsaa ganske rigtigt maa give den højtærede Socialminister Ret i, at den bygger paa menneskealdergamle, paa reaktionære Principper, og derfor maa vi naturligvis sætte al Kraft ind og opfordre Arbejderne til at sætte al Kraft ind paa at faa disse Principper overvundet og faa en mere tidssvarende og for Arbejderklassen mere tilfredsstillende Socialreform.